

Förslag till Europaparlamentets och Rådets förordning om hur Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor skall tillämpas på Europeiska gemenskapens institutioner och organ

Miljödepartementet

2004-01-07

Dokumentbeteckning

KOM (2003) 622 slutlig

Förslag till Europaparlamentets och Rådets förordning om hur Århuskonventionen om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor skall tillämpas på Europeiska gemenskapens institutioner och organ

Sammanfattning

Förslaget utgör ett led i förberedelserna inför gemenskapens ratificering av Konventionen om allmänhetens tillgång till information, deltagande i beslutsprocesser och tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor (Århuskonventionen). Förslaget reglerar denna konventions tillämpning i förhållande till EG:s institutioner och organ.

1 Förslaget

1.1 Innehåll

Allmänna bestämmelser

Förslaget till förordning skall tillämpa Århuskonventionens principer på gemenskapens institutioner och organ genom att fastställa bestämmelser om tillgång till information, allmänhetens deltagande i beslutsprocesser och rättslig prövning i miljöfrågor på gemenskapsnivå. I artikel 2 av förslaget finns definitioner som är viktiga för tolkningen av förordningen. Några av de viktigare är följande.

Allmänheten: Definitionen är fastställd med tanke på bestämmelserna om allmänhetens deltagande och är identisk med den i Århuskonventionen.

Gemenskapens institutioner och organ: Definitionen har utformats med beaktande av motsvarande begrepp i Århuskonventionen, myndighet. Förslaget är i enlighet därmed riktat mot "alla institutioner, organ, kontor eller byråer som inrättats genom eller i enlighet med EG-fördraget och som har offentliga förvaltningsuppgifter, utom när och i den utsträckning de handlar i egenskap av dömande eller lagstiftande myndighet". Undantaget beträffande dömande och lagstiftande myndigheter följer av artikel 2.2 i Århuskonventionen.

Erkända sammanslutningar: Erkänd sammanslutning omfattar alla föreningar, organisationer eller grupper vars syfte är att tillvarata miljön, och som erkänts i enlighet med förfarandet i artikel 13. För att kunna erkännas måste en sammanslutning uppfylla de kriterier som anges i artikel 12. Definitionen har utformats med beaktande av förordningens bestämmelser om klagorätt.

Miljöinformation: Miljöinformation innebär all information i skriftlig form, bild- eller ljudform, elektronisk form eller annan materiell form om tillståndet för olika delar av miljön, faktorer som påverkar eller troligtvis påverkar delar av miljön samt åtgärder som riktlinjer, lagstiftning, planer, program, miljöavtal och verksamhet som påverkar eller troligtvis påverkar miljön.

Planer och program avseende miljön: Århuskonventionen saknar definition av planer och program avseende miljön. Vid tillämpningen av Århuskonventionen har beteckningen dock en vidsträckt innebörd. Förslagets definition är avsedd att motsvara de bestämmelser som medlemsstaterna ålagts att genomföra enligt befintlig EG-rätt. Definitionen innehåller några undantag. Ekonomiska planer och program, budgetplaner och budgetprogram omfattas sålunda inte, eftersom de bedöms sakna betydande direkta konsekvenser för miljön. Även interna arbetsprogram undantas.

Miljölagstiftning: Definitionen bygger på att lagstiftningens mål skall vara något av de mål som särskilt nämns i artikel 174 i EG-fördraget.

Förvaltningsåtgärder och förvaltningsförsummelser: En förvaltningsåtgärd är enligt förslaget en rättsligt bindande och allmänt tillämplig åtgärd som vidtas av gemenskapens institutioner eller organ i enlighet med miljölagstiftningen. Med förvaltningsförsummelse avses underlåtenhet av

Tillgång till miljöinformation

Flera av Århuskonventionens bestämmelser om tillgång till miljöinformation motsvaras redan av bestämmelser i förordning (EG) nr 1049/2001 har tidigare överförts till EG-rätten genom förordning 1049/2001. De kvarstående skillnaderna mellan Århuskonventionen och förordning (EG) nr 1049/2001 åtgärdas genom följande bestämmelser i förslaget till förordning:

- Alla fysiska och juridiska personer, oavsett nationalitet och bosättningsort, skall ha tillgång till miljöinformation.
- Alla gemenskapens institutioner och organ med förvaltningsuppgifter omfattas (alltså även t.ex. Europeiska ekonomiska och sociala kommittén, Regionkommittén, Revisionsrätten och Europeiska investeringsbanken).
- Bestämmelserna om insamling och spridning av miljöinformation är mera detaljerade.

Enligt förslaget är förordning (EG) nr 1049/2001 direkt tillämplig när någon begär att få ta del av miljöinformation som förvaras hos eller för gemenskapens institutioner eller organ. Beteckningen institution i förordning (EG) nr 1049/2001 skall därvid, enligt förslaget till förordning, läsas som gemenskapens institutioner och organ. Förordningen anpassas därmed till Århuskonventionen. Handläggningen av en begäran om information, grunder för att avslå en begäran eller för beslut att inte sprida information samt överprövningsmekanismerna är identiska i båda förordningarna.

Eftersom allmänhetens rätt att få ta del av information blir betydelselös om informationen är dålig innehåller förslaget uttryckliga kvalitetskrav, i enlighet med de som följer av direktiv 2003/4/EG om allmänhetens tillgång till miljöinformation, trots att varken Århuskonventionen eller förordning (EG) nr 1049/2001 innehåller sådana krav.

I enlighet med Århuskonventionen innehåller förslaget en skyldighet för en gemenskapsinstitution eller ett gemenskapsorgan som inte har efterfrågat information att hänvisa sökanden till den myndighet som troligen har informationen och skicka begäran dit. I enlighet med Århuskonventionen innehåller förordningen även en samarbetsplikt som inträder vid omedelbara hot mot människors hälsa eller miljön. Enligt förslaget skall gemenskapens institutioner och organ på begäran från myndigheter samarbeta och bistå dem

med information som förvaras av eller för gemenskapens institutioner och organ, och som kan spridas till allmänheten.

2003/04:FPM55

Allmänhetens deltagande när gemenskapens institutioner eller organ utarbetar planer och program avseende miljön

Utgångspunkten för förslaget har varit att begränsa omfattningen till de tvingande stadgandena i Århuskonventionen, dvs. artiklarna 6 och 7. Den senare av dessa artiklar gäller allmänhetens deltagande i utarbetandet av planer och program avseende miljön. Enligt artikel 6.1 a i Århuskonventionen skall allmänheten få delta i ”beslut om huruvida sådana verksamheter som anges i bilaga I [till konventionen] skall tillåtas”. Dessa beslut fattas inte på gemenskapsnivå, utan av medlemsstaterna (centralt, regionalt eller lokalt). Förslaget har utarbetats med utgångspunkten att artikel 6 inte skall tillämpas på beslut på gemenskapsnivå om finansiering av verksamheter som anges i bilaga 1 till konventionen, eftersom Århuskonventionen inte uttryckligen kräver att allmänheten skall delta i beslutsprocesser som rör finansiering av de verksamheter som omfattas av konventionen. Artikel 6.1 b i Århuskonventionen, om allmänhetens deltagande i beslut om verksamheter som ”kan ha betydande påverkan på miljön”, har av kommissionen inte ansetts tillämplig på gemenskapsnivå.

När det gäller genetiskt modifierade organismer (nedan kallade GMO) föreskriver direktiv 2001/18/EG14 att ett beslut om utsläppande på marknaden i vissa fall skall fattas på gemenskapsnivå, och artikel 24 i samma direktiv innehåller vissa bestämmelser om allmänhetens deltagande vid sådana beslut. Förslaget innehåller inte några bestämmelser om något ytterligare deltagande för allmänheten i GMO-beslut. GMO har en särställning i Århuskonventionen och kommissionen hänvisar till det pågående arbetet med att ta fram särskilda föreskrifter för hur konventionen skall tillämpas på GMO, och att resultatet av det arbetet bör avvaktas innan särskilda bestämmelser i frågan instiftas på gemenskapsnivå.

Termen planer och program avseende miljön definieras inte i Århuskonventionen. Förslaget innehåller däremot en definition av termen. Definitionen är enligt kommissionen avsedd att omfatta även åtgärder som – även om de inte har den officiella beteckningen plan eller program – i praktiken utgör ett organiserat och sammanhängande system upprättat för att förverkliga vissa målsättningar.

Det är gemenskapens institutioner och organ som skall fastställa vilken allmänhet som får delta i utarbetandet av planer och program avseende

miljön. Detta motiveras med att den institution eller det organ som skall utarbeta planen eller programmet har bäst förutsättningar att också fastställa målgruppen.

2003/04:FPM55

Tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor

Artikel 9.1 i Århuskonventionen, om rätt till omprövning och tillgång till rättslig prövning rörande begäran om miljöinformation, genomförs genom förordning 1049/2001 (art 7 och 8) och bestämmelserna om klagorätt enligt EG-fördraget. Enligt kommissionen är artikel 9.2 i konventionen, talerätt i förhållande till rätten att delta, inte tillämplig på gemenskapsnivå, eftersom den typ av beslut som avses (se artikel 6 i konventionen) vanligen fattas på nationell nivå.

Beträffande artikel 9.3 i konventionen har det i förslaget till förordning inte ansetts vara genomförbart att för anpassningen till denna bestämmelse ge alla fysiska och juridiska personer klagorätt i miljöfrågor. Kommissionen hänvisar till att en sådan *actio popularis* skulle förutsätta en ändring av artiklarna 230 och 232 i EG-fördraget, och att fördraget inte kan ändras med en sekundärrättsakt. Genom förslaget tillerkänns vissa miljöskyddsorganisationer verksamma på gemenskapsnivå partsbehörighet. Dessa organisationer skall dock uppfylla vissa kriterier och därvid betecknas erkända sammanslutningar. Begränsningen strider inte mot konventionen, enligt kommissionen, som hänvisar till att artikel 9.3 ger de fördragsslutande parterna rätt att fastställa kriterier för vilken allmänhet som skall tillerkännas partsbehörighet. Beträffande möjligheten att överklaga personers handlingar och underlåtenheter hänvisas till direktivet om tillgång till rättslig prövning i miljöfrågor, eftersom kommissionen anser att det i första hand är medlemsstaternas sak att se till att enskilda följer miljölagstiftningen.

Erkända sammanslutningar som anser att en förvaltningsåtgärd eller en förvaltningsförsummelse strider mot miljölagstiftningen kan begära omprövning. Först när omprövningsförfarandet är klart kan annan rättslig prövning begäras. Omprövningsförfarandet införs för att undvika kollision med artikel 230 i EG-fördraget, enligt vilken fysiska och juridiska personer får väcka talan i EG-domstolen mot beslut som direkt eller personligen berör honom.

Alla organisationer får inte den för klagorätten nödvändiga partsbehörigheten, utan endast sammanslutningar som uppfyller vissa kriterier och som erkänts. Erkännanden kan vara generella för viss tid eller avse ett enskilt fall. Om en erkänd sammanslutning inte längre uppfyller de nödvändiga kriterierna skall erkännandet återkallas.

Vidare måste den fråga som skall prövas omfattas av sammanslutningens stadgeenliga verksamhet och gälla ett geografiskt område där sammanslutningen är verksam.

1.2 Gällande svenska regler och förslagets effekt på dessa

Förslaget är riktat till EG:s institutioner och berör inte gällande svenska regler.

1.3 Budgetära konsekvenser

Förslaget avser EG:s institutioner och organ och skall därför inte medföra några kostnader för medlemsstaterna.

2 Ståndpunkter

2.1 Svensk ståndpunkt

Bakgrund

Sverige har tidigare varit av uppfattningen att det kan ifrågasättas varför regleringen av Århuskonventionens tillämpning på EG:s institutioner skall ske genom endast en rättsakt. Sverige har härvid noterat att implementeringen av Århuskonventionen på medlemsstats-nivå sker genom tre skilda direktiv samt uttryckt åsikten att det hade funnits fördelar med motsvarande uppdelning även på EG-nivå. Bl.a. skulle nödvändiga förändringar avseende allmänhetens tillgång till information då ha kunnat införas i förordning 1049/2001 (hädanefter 1049/2001), varvid reglerna om allmänhetens tillgång till handlingar och information skulle ha samlats i en rättsakt. På liknande sätt skulle även de andra delarna av Århuskonventionen ha kunnat införlivas genom reformer i befintlig EG-lagstiftning.

Allmänhetens tillgång till information

Sverige har förordat att parallellitet mellan Århuskonventionens bestämmelser och 1049/2001 bör eftersträvas för att på så sätt skapa likformighet mellan tillgången till information och handlingar på miljöområdet och tillgången till handlingar generellt. Fördelen med parallellitet mellan regelsystemen är bl.a. att frågan om vad som är miljöinformation, vilket ter sig problematiskt att tydligt definiera, inte blir avgörande för vilka regler som skall gälla. Sverige har härvid noterat och välkomnar att bestämmelserna om tillgång till miljöinformation i kommissionens förslag tydligt anknyter till förordning 1049/2001 och att det finns en ambition att nå överensstämmelse mellan denna förordning och reglerna om tillgång till information på miljöområdet. Sveriges inställning är alltså att det är mycket viktigt att parallellitet mellan 1049/2001 och den

nya förordningen eftersträvas och har i anslutning till detta följande kommentarer.

2003/04:FPM55

- Skrivningsförslaget i artikel 4 är inte helt tydligt. Artikel 11 i 1049/2001 rör register och artikel 12 i 1049/2001 rör direkt tillgång. De gäller inte aktiv spridning annat än om medborgare söker via internet. Formuleringar som närmare överensstämmer med artiklarna 11 och 12 1049/2001 vore därför lämpligare. Kravet att institutionerna och organen "successivt" skall göra miljöinformationen tillgänglig är också otydligt - jfr tidsfristen i artikel 11.3 i 1049/2001. Sverige kan be kommissionen kommentera detta samt efterfråga förtydliganden av artikel 4 i dessa avseenden.

Det tidigare arbetsdokumentet innehöll en bestämmelse om sekretess med hänvisning till skydd för miljön som motsvarade Århuskonventionen artikel 4.4. h). Sverige noterade emellertid att en motsvarande sekretessbestämmelse saknades i 1049/2001. Enligt Sveriges tolkning av art 2.6 1049/2001 medges undantag från denna bestämmelse med stöd av folkrättsliga instrument för ökad tillgång till handlingar men däremot inte för ytterligare inskränkningar. Av denna anledning ansåg Sverige att en sekretessbestämmelse med hänvisning till miljöskydd behövde inkluderas i 1049/2001 för att arbetsdokumentet inte skulle strida mot 1049/2001. I det nu framlagda förslaget till förordning saknas en bestämmelse angående sekretess med hänsyn till miljön. Överensstämmelseproblemet med övrig EG-rätt är således löst, men ur Sveriges synvinkel kan det finnas anledning att fortsätta hävda behovet av att en sekretessbestämmelse motsvarande art 4.4. h) i konventionen ändå införs i 1049/2001.

Allmänhetens rätt att delta

Sverige har tidigare haft frågetecken kring varför vissa planer, bl.a. budget- och finansplaner, exkluderas i definitionen av "plans and programmes relating to the environment", något som fortfarande är fallet och ännu inte fått ett tillfredsställande svar.

Sverige har även efterfrågat förtydliganden avseende hur identifieringen av den allmänhet som är berättigad att delta skall gå till. Sveriges frågor kring detta kvarstår i förhållande till det nuvarande förslaget. Sverige noterar vidare att enligt art 8 (d) är det EG:s institutioner och organ som skall fastställa den allmänhet som har rätt att delta. Sverige har varit och är alltså kritisk till att institutionerna ges en så vidsträckt rätt att självständigt välja den allmänhet som får deltaga. Sverige är medveten om att en liknande bestämmelse finns i Århuskonventionen, art 7. Den bestämmelsen innehåller dock en skyldighet att beakta syftet med Århuskonventionen när allmänhet

med rätt att delta skall identifieras. I motiveringen till förslaget framförs just denna skyldighet som något institutioner och organ skall beakta i identifierandet enligt artikel 8. Att så skulle vara fallet kan emellertid inte utläsas av bestämmelsen i sig. Om EG:s institutioner och organ självständigt skall utse den allmänhet som ges rätt att delta anser Sverige att en sådan hänvisning till syftet med konventionen (eller förordningen) uttryckligen skall inkluderas i artikel 8 (d).

Rätten till rättslig prövning

Sverige har tidigare uttryckt undran över om kommissionen övervägt att i samband med införlivandet av Århuskonventionen utvidga möjligheterna inom EG-rätten även för enskilda att föra talan inom miljöområdet. Sverige har i samband härmed berört möjligheten att även "access to justice-delen" av Århus skulle kunna regleras separat, exempelvis i samband med diskussionen om EG-anslutning till den Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna eller arbetet med inkorporering av EU-stadgan om de mänskliga rättigheterna i fördragen. I motiveringen till förslaget anför kommissionen att det ej varit genomförbart att vid anpassningen till Århuskonventionen utöka klagorätten för fysiska personer i miljöfrågor och att förutsättningar därför endast funnits att ge talerätt till erkända sammanslutningar. Kommissionen hävdar samtidigt att denna begränsning inte strider mot artikel 9.3 i Århuskonventionen eftersom denna bestämmelse ger parter till konventionen rätt att fastställa kriterier för allmänhetens klagorätt i miljöfrågor. Sverige delar inte helt denna bedömning.

Enligt Sveriges tolkning medför artikel 9.3 Århuskonventionen en rätt för parter att införa kriterier för allmänhetens rätt att klaga men inte en möjlighet att med stöd av denna bestämmelse exkludera större delen av allmänheten från klagorätten enligt konventionen. Genom att ge talerätt endast till erkända sammanslutningar kan det ifrågasättas om kommissionens förslag till förordning uppfyller syftet med Århuskonventionens art 9, som är att ge talerätt till "members of the public", vilket även inkluderar individer. Därför är det nödvändigt att analysera huruvida EG-rätten i övrigt, närmast art 230 i EG-fördraget, medför en rätt till juridisk prövning som i större utsträckning motsvarar Århuskonventionens bestämmelser.

För att individuell klagorätt skall föreligga enligt art 230 (4), krävs att ett beslut är riktat till individen eller, beträffande beslut som utfärdats i form av en förordning eller riktats till annan, att beslutet direkt och personligen berör den klagande. Rättstillämpningen har vid tolkningen av dessa rekvisit varit restriktiv när det gäller att ge enskilda klagorätt och det har av denna anledning framförts att tillämpningen av art 230 (4) hittills inte har varit

Beträffande möjligheten att klaga på inskränkningar i rätten att få del av information kan EG, i och med att artikel 230 ger enskilda möjlighet att klaga på beslut som direkt och personligen berör dem, anses uppfylla Århuskonventionens krav i detta avseende. De möjliga problemen föreligger i förhållande till rätten för enskilda att klaga på överträdelser av miljörätt (Århuskonventionen, art 9.3). Kraven på direkt och personlig beröring i art 230, och hur dessa krav hittills har tillämpats, innebär att det kan ifrågasättas om klagorätten enligt Århuskonventionen fullt ut motsvaras av art 230. Möjligheterna ter sig små för individer att, i enlighet med Århuskonventionen art 9.3, klaga på ”administrative acts and omissions” i strid med EG:s miljörätt. Som nämnts kan denna talerätt enligt 9.3 Århuskonventionen i och för sig underställas villkor i enlighet med nationell lagstiftning, men det kan ifrågasättas om de begränsningar som följer av hur kravet på direkt och personligt beröring i art 230 har tillämpats kan anses förenliga med syftet med art 9.3 - att ge ”members of the public”, innefattande även enskilda individer, talerätt avseende miljörättsliga överträdelser.

Problemen föreligger i förhållande till rätten för enskilda att klaga på inskränkningar i rätten att delta samt rätten för enskilda att klaga på överträdelser av miljörätt (Århuskonventionen, art 9.2 och 9.3). Kraven på direkt och personlig beröring i art 230 innebär att det kan ifrågasättas om rättigheten enligt Århuskonventionen att klaga på åsidosättande av rätten att delta kan anses fullt ut uppfyllt av art 230. Härvid kan särskilt beaktas att det i art 9.2 andra stycket Århuskonventionen framhålls att tolkningen av kriterierna för talerätt skall göras i enlighet med syftet att ge allmänheten vidsträckt tillgång till rättslig prövning inom ramen för konventionen. Än mindre ter sig möjligheterna för individer att, i enlighet med Århuskonventionen art 9.3, klaga på ”administrative acts and omissions” i strid med EG:s miljörätt. Som nämnts kan denna talerätt enligt 9.3 Århuskonventionen i och för sig underställas villkor i enlighet med nationell lagstiftning, men de begränsningar som följer av hur kravet på direkt och personligt beröring i art 230 har tillämpats kan heller knappast anses förenliga med syftet med art 9.3 - att ge ”members of the public”, innefattande även enskilda individer, talerätt avseende miljörättsliga överträdelser.

Det föreligger således en potentiell skillnad mellan å ena sidan tillämpningen av befintlig EG-rätt och förslaget till förordning och å andra sidan Århuskonventionens syfte när det gäller tillgången till rättslig prövning. Sverige bör alltså framhålla dessa möjliga skillnader avseende omfattningen av klagorätten (när det gäller rätten att delta och rätten att klaga

på överträdelser av miljö rätt) och framhålla att dessa frågor kräver utförlig juridisk analys, bl.a. i förhållande till formerna för och konsekvenserna av ett beslut om EG:s ratificering av Århuskonventionen. Härvid vore det betydelsefullt att kommissionen närmare redogjorde för sin analys av överensstämmelsen mellan art 230 och talerätten enligt Århuskonventionen. I sammanhanget kan även ifrågasättas varför kommissionen tolkar artikel 9.3 i konventionen på detta sätt i förhållande till EG:s institutioner men på ett annat sätt i förhållande till medlemsstaterna i och med att dessa enligt nuvarande direktivförslag är skyldiga att ge såväl organisationer som individer utförlig rätt att överpröva miljöfrågor. Sverige kan härvid fråga om kommissionen övervägt en anpassning till den talerätt som föreslås i direktivet.

Vad i övrigt beträffar rätten till rättslig prövning bör Sverige efterfråga en motivering till kriterierna för ”erkänd sammanslutning” enligt art 12. Härvid bör påpekas att kraven förefaller att utesluta allt utom mycket stora organisationer från att erkännas. Det kan ifrågasättas varför endast sådana sammanslutningar bör erkännas. Dessutom råder oklarhet kring den närmare innebörden av vissa kriterier – exempelvis ”aktiv på gemenskapsnivå”, enligt artikel 12, och ”geografiskt område”, enligt artikel 10). Sverige har tidigare efterfrågat möjligheter till undantag från kraven enligt art 12 och eftersom sådana ännu inte finns bör denna fråga återigen tas upp.

Rättslig grund för förordningen

Sveriges tidigare inställning har varit att alla bestämmelser om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådets och kommissionens handlingar, oavsett vilken typ av information det gäller, skall antas med artikel 255 som rättslig grund. Men eftersom framför allt rådets rättstjänst har ansett att instrument som antas på grundval av artikel 255 endast kan gälla för EP, rådet och kommissionen har Sverige accepterat användandet av andra rättsliga grunder när förordning 1049/2001 har gjorts tillämplig på andra EG-organ. Eftersom Århuskonventionen förutsätts täcka alla EG:s institutioner och organ är det en naturlig följd att det behövs en separat förordning om tillgång till miljöinformation för dessa organ (även om de decentraliserade EG-myndigheterna redan är ålagda att tillämpa 1049/2001 genom ändringar i de rättsliga instrument som upprättade myndigheterna).

Kommissionens förslag förutser, bortsett från att det gäller envar i stället för unionsmedborgare, inte någon ändring av Europaparlamentet, rådet och kommissionens skyldigheter vad avser hantering av en begäran om utfående av handling, tillåtna avslagsgrunder etc. Kommissionen har istället valt att koncentrera sig på bestämmelser om insamling och aktiv spridning av miljöinformation. Sveriges uppfattning har hittills varit att det aktiva

offentliggörandet av information inte i egentlig mening följer av artikel 255 (det skall dock sägas att Europaparlamentet är av en annan uppfattning). Även detta torde medföra att Sverige kan godta att kommissionens förslag antas på grundval av artikel 175.1 EG.

För det fall att mer genomgripande förslag läggs fram i de kommande förhandlingarna (exempelvis införandet av nya sekretessgrunder, nya sekretessbrytande bestämmelser, bestämmelser om handläggningen av ärenden om utfående av handlingar) bör Sverige inte acceptera att endast artikel 175.1 utgör rättslig grund, eftersom förslaget i sådana delar då faller inom ramen för artikel 255 vad avser EP, rådet och KOM.

2.2 Medlemsstaternas ståndpunkter

Samtliga medlemsstater har undertecknat Århuskonventionen och några har också ratificerat den. Det har framkommit att flera medlemsstater principiellt är av den inställningen att de krav som enligt förordningen riktas mot EG:s institutioner och organ i så stor utsträckning som möjligt bör överensstämma med de krav som riktas till medlemsstaterna i de direktiv som implementerar konventionen på medlemsstats-nivå. Medlemsstaternas närmare ståndpunkter i förhållande till det nuvarande förslaget är i nuläget emellertid inte kända.

2.3 Institutionernas ståndpunkter

I nuläget inte kända.

2.4 Remissinstansernas ståndpunkter

Inga remissinstanser har beretts tillfälle att yttra sig.

3 Övrigt

3.1 Fortsatt behandling av ärendet

Förslaget kommer att behandlas i rådets miljöarbetsgrupp under återstoden av 2003. Arbetet kommer att fortsätta under 2004.

3.2 Rättslig grund och beslutsförfarande

Artikel 175.1 i EG-fördraget. Beslut fattas med kvalificerad majoritet efter medbeslutandeförfarande i enlighet med artikel 251.